

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 7Csp/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120203932
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Gáborová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2022:4120203932.12

Uznesenie

Okresný súd Nitra v spore žalobkyne: Y. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XXX/X, XXX XX R., zastúpená JUDr. Mgr. Máriou Kováčovou, advokátkou, IČO: 42 212 057, so sídlom Pod Sokolom 12, 951 01 Nitrianske Hrnčiarovce, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom na Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, takto

rozhodol:

I. Súd konanie z a s t a v u j e.

II. Žalovaný má n á r o k na náhradu trov konania (pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom) voči žalobkyni v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou súdu dňa 23.3.2020 sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 8500033943 uzavretej so žalovaným na sumu úveru vo výške 1200 eur. Ďalej sa domáhala zaplata sumy 729 eur titulom bezdôvodného obohatenia a sumy vo výške 182,25 eur ako finančného zadosťučinenia. Súčasne sa domáhala priznania náhrady trov konania. Zmenenou žalobou sa domáhala zaplatiť žalobkyni sumu 1135,23 eur titulom bezdôvodného obohatenia a zaplata sumy 283,80 eur titulom finančného zadosťučinenia.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal žalobu zamietnuť s poukazom na skutočnosť, že o nároku veriteľa (žalovaného) zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500033943 bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 31.5.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.10.2017 v rozhodcovskom konaní sp. zn. 175/09/16 vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom, pričom tento rozhodcovský rozsudok nebol napadnutý žalobou o jeho zrušenie podľa zákona č. 335/2014 Z. z. v zákonom určenej lehote. Žalovaný poprel námietky žalobkyne o nedostatku písomnej formy zmluvy o úvere ako aj o nedostatkoch jej obligatórnych náležitostí, poprel i tvrdenia žalobkyne o nesprávnosti RPMN z dôvodu nezahrnutia odplaty v zmysle dobrovoľnej a individuálne dojednanej dohody o poskytnutí služby. Žalovaný považuje dojednanú odplatu za primeranú a v súlade s právnou úpravou platnou v čase poskytnutia úveru poukazujúc na priemernú výšku odplaty v danom období, ktorá bola 46,06 %, pričom táto podľa žalovaného nebola podstatne prevýšená. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne ohľadom neplatnosti rozhodcovskej doložky ako aj o neplatnosti dohody o poskytnutí služby, namietať premlčanie žalovaného nároku v rozsahu nad sumu 130 eur a poprel aj nárok žalobkyne na zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 182,25 eur. Nárok žalobkyne na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia považuje žalovaný za uplatnený predčasne, pretože zákonom stanovený predpoklad vyžaduje výrok súdu, v ktorom sa konštatuje porušenie práva spotrebiteľa, pričom k takému doposiaľ nedošlo. Žalovaný poukazuje aj na duplicitné uplatňovanie nárokov žalobkyne a ďalej tvrdí, že žalobkyňa na určenie neplatnosti právneho úkonu nemá naliehavý právny záujem.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 14. októbra 2021 č. k. 7Csp/27/2020-360, ktorým výrokom I. rozhodol, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 8500033943 vo výške 1200 eur - písomné oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500033943 zo dňa 24.10.2013, na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 23.10.2013, medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a spotrebiteľom, a žalovaným ako veriteľom a dodávateľom je absolútne neplatná, žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 130 eur titulom bezdôvodného obohatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok), vo zvyšnej časti súd nárok žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia zamietá (III. výrok), žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 283,805 eur titulom finančného zadosťučinenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (IV. výrok).

Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., IV. a V. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že táto námietka žalovaného (pozn. súdu námietka, že o nárokoch vyplývajúcich zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033943 zo dňa 24.10.2013 bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom zo dňa 13.05.2016 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 175/09/16 vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom a tento rozhodcovský rozsudok nebol ani napadnutý žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku a ani inak zrušený. Mal za to, že táto skutočnosť má význam, čo sa týka prípustnosti žaloby a dôvodnosť žaloby. Keďže povinnosťou súdu prvej inštancie je kedykoľvek počas konania prihliadať na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť, súd prvej inštancie sa mal touto námietkou žalovaného zaoberať a v napadnutom rozsudku ju odôvodniť. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci res iudicata je neodstrániteľnou vadou konania, na ktorú je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti a vedie k zastaveniu konania) je dôvodná a pre posúdenie veci rozhodujúca a napriek tomu, že žalovaný takúto obranu uplatnil už v jeho prvom vyjadrení k žalobe a na tejto argumentácii v priebehu konania zotrval, súd prvej inštancie sa ňou nezaoberal a v napadnutom rozsudku sa s ňou nevyporiadal. Súd prvej inštancie nezistil dostatočne existenciu, stav a záväznosť rozhodcovského rozsudku a vzťah tohto konania k tejto negatívnej procesnej podmienke relevantne neodôvodnil, založil rozsudok vadou nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, čím znemožnil strane uplatňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva (žalovaného) na spravodlivý proces. Keďže ide o zisťovanie podmienky konania, súd prvej inštancie má povinnosť z úradnej moci zisťovať, či v tomto sporom konaní existuje prekážka veci rozhodnutej, preto je potrebné zistiť stav rozhodcovskej veci a vyvodiť z nich právne dôsledky. Ak vydal rozhodcovský orgán rozhodnutie, ktoré zakladá prekážku veci rozhodnutej, musí ísť o rozhodcovský orgán s právomocou, ktorá ho na rozhodnutie splnomocňuje. Inak môže ísť len o rozhodcovský rozsudok, ktorý existuje kauzálnne, ale nemá normatívne (zaväzujúce) účinky. Bez skúmania existencie tejto (negatívnej) procesnej podmienky je ďalšia činnosť prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu predčasná.

Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy (ďalej len zákon o rozhodcovskom konaní), podanie žaloby na rozhodcovský súd alebo prijatie žaloby druhým účastníkom rozhodcovského konania, ak rozhodcovský súd nebol ešte ustanovený, má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom.

Podľa § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Podľa § 37 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, preskúmanie rozhodcovského rozsudku, účastník rozhodcovského konania má právo podať žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku do 15 dní od jeho doručenia tomuto účastníkovi rozhodcovského konania.

Podľa § 161 ods.1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

Podľa § 161 ods.2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

Prekážka rozsúdenej veci (*rei iudicata*) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitiom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 13. 10. 2009, sp. zn. 5 Cdo 120/2009).

Nakoľko žalovaný v spore vzniesol námietku *rei iudicata*, súd si musel v rámci predbežnej otázky vyriešiť, aké účinky na predmet tohto sporu má právoplatný rozhodcovský rozsudok, ktorý zaväzuje žalobkyňu na plnenie. Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne má súd za to, že rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku *rei iudicatae* pre prebiehajúce konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia. Právoplatný rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Teda výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany. Ak bola žalobkyňa právoplatným rozhodcovským rozsudkom zaviazaná zaplatiť žalovanému úroky a poplatky z úveru, nemôže tvrdiť, že žalovaný ako veriteľ na ne nemá právo a že sa prijatím takéhoto plnenia bezdôvodne obohatil. Rozhodcovský rozsudok by nemal tieto účinky len v prípade, ak by rozhodcovský súd, ktorý ho vydal, odvodil svoju právomoc vo veci rozhodnúť z absolútne neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky). V takom prípade by išlo o nulité rozhodnutie, ktoré by nemohlo nadobudnúť ani právoplatnosť, ani vykonateľnosť. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd prihliadnuť aj bez návrhu (*ex officio*).

Súd preskúmal rozhodcovskú zmluvu dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nemá znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 OZ, nevyvoláva značnú nerovnováhu medzi stranami a nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej z procesných strán. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá na samostatnej listine, bola jasne a zrozumiteľne naformulovaná a žalobkyňa tým, že ju podpísala vyslovila súhlas s jej uzavretím, teda vyslovila súhlas aj s príslušnosťou rozhodcovského súdu na prejednávanie a rozhodovanie sporov v súvislosti so zmluvou o úvere. Jej uzavretie nebolo predpokladom alebo podmienkou uzavretia samotnej zmluvy o úvere. Žalobkyňa nebola odňatá možnosť domáhať sa ochrany svojich práv na všeobecnom súde. Podľa čl. 7 rozhodcovskej zmluvy žalobkyňa mohla od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť do 14 dní aj bez uvedenia dôvodu. Nič teda nebránilo žalobkyňu pre prípad, pokiaľ by po uzavretí danej rozhodcovskej zmluvy sa rozhodla od nej odstúpiť, takýmto právny úkonom takto urobiť. Žalobkyňa mala tiež možnosť brániť sa podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského konania, ktorú možnosť v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote nevyužila. V dôsledku toho sa rozhodcovský rozsudok stal právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, a teda pre strany musí byť aj záväzný. Súd v tomto konaní už nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť takéhoto rozsudku, pretože právoplatný rozhodcovský rozsudok má účinky právoplatného rozsudku všeobecného súdu. O bezdôvodnom obohatení by bolo možné pri existencii právoplatného rozsudku na plnenie uvažovať iba vtedy, ak by žalobkyňa plnila nad rozsah povinnosti uložené rozsudkom.

Žalobkyňa namietala, že predmetná rozhodcovská zmluva bola vopred pripravená dodávateľom, nemala reálnu možnosť ovplyvniť jej obsah, nebola individuálne dojednaná a vyžadovala od nej, aby spory s dodávateľom riešila výlučne v rámci prejednávania a rozhodnutia veci v rozhodcovskom konaní, nemohla ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, jej vyhlásenie o informovaní zo strany veriteľa o dôsledkoch prijatia alebo neprijatia rozhodcovskej zmluvy bolo súčasťou predpripravenej zmluvy, preto vychádzajúc z ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka uvedená rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jej neprospech ako spotrebiteľa, je

neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a je podľa § 52a a § 53a Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom.

S týmto názorom sa súd nestotožňuje. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/217/2012). Rozhodcovská zmluva je dohoda účastníkov právneho vzťahu, že spory vyplývajúce z tohto vzťahu sa budú prejednávať a rozhodovať v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva zakladá právomoc rozhodcovského súdu, ktorým môže byť rozhodca, prípadne viacerí rozhodcovia alebo stály rozhodcovský súd. Nevyhnutnou podmienkou rozhodcovského konania je existencia platnej rozhodcovskej zmluvy. Formálna platnosť rozhodcovskej zmluvy je úzko spojená s otázkou, či zmluvné strany skutočne vyslovili súhlas s rozhodcovským konaním. Účelom formálnych požiadaviek je zabezpečiť, aby zmluvné strany reálne s arbitrážou súhlasili.

Žalobkyňa tvrdila, že rozhodcovská zmluva bola formulárová a nebola individuálne dojednaná, zmluva je neprijateľnou podmienkou a neplatnou v zmysle Občianskeho zákonníka. Nie je však možné prehliadnuť, že v rozhodcovskej zmluve je v bode 1 je vyjadrený výslovný súhlas žalobkyne s uzatvorením tejto rozhodcovskej zmluvy, v bode 2 je vyhlásenie veriteľa (dodávateľa), že uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom. Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný. V bode 3 rozhodcovskej zmluvy je okrem iného uvedené, že dlžník (žalobkyňa) bola o dôsledkoch jej uzatvorenia poučená tak, že dôsledkom uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere (s číslom zmluvy totožným, ako je číslo rozhodcovskej zmluvy), ktorú veriteľ a dlžník uzatvoria s porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy o revolvingovom úvere v rozhodcovskom konaní. Spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní, výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi. Súčasťou rozhodcovskej zmluvy boli štyri rozhodcovské súdy (zmluva bola uzatváraná podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní), pričom výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť spočíva na zmluvnej strane podávajúcej samotný návrh. Konkrétneho rozhodcu pre predmetný spor, ktorý vec prejedná a rozhodne, vyberie zo zoznamu rozhodcov predseda rozhodcovského súdu (bod 5, 6 rozhodcovskej zmluvy). Podľa bodu 7 rozhodcovskej zmluvy je dlžník (žalobkyňa) oprávnená písomne od tejto zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do štrnástich kalendárnych dní od uzavretia tejto zmluvy.

Z takéhoto znenia rozhodcovskej zmluvy (uzavretej v roku 2013 za účinnosti zák. č. 244/2002 Z. z.) súd konštatuje, že rozhodcovská zmluva pripúšťa, aby sa spory medzi dodávateľom a spotrebiteľom riešili buď v súdnom konaní, alebo rozhodcovskom konaní, pričom návrh v prípade rozhodcovského konania môže byť podaný na niektorom zo štyroch rozhodcovských súdoch označených názvom a sídlom. Z obsahu zmluvy tiež vyplýva výslovne, že žalobkyňa svojim podpisom verifikovala vyhlásenie veriteľa v bode 2 rozhodcovskej zmluvy („že uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom. Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný). Nie je preto možné prijať záver, že znenie rozhodcovskej zmluvy nebolo so žalobkyňou individuálne dodávateľom dojednané a nemohla ovplyvniť jeho obsah, nakoľko mala možnosť výberu prijať resp. neprijať návrh rozhodcovskej zmluvy, ktorú možnosť nevyužila (3Cdo/80/2017). Navyiac ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka bol ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere a rozhodcovskej zmluvy v znení „Za neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“, čo preukázateľne nie je prípad danej veci. Neboli tak splnené zákonné predpoklady pre posúdenie rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu ako neprijateľnej zmluvnej podmienky.

Súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi stranami sporu dňa 24.10.2013 nie je neplatným právnym úkonom, preto bola daná právomoc rozhodcovského súdu danú vec prejednať a rozhodnúť v konaní sp. zn. 175/09/16 a jeho právoplatný a vykonateľný rozsudok má účinky právoplatného rozsudku všeobecného súdu, ktorý nie je možné v tomto súdnom konaní reparovať. S poukazom na vyššie uvedené, súd postupoval v zmysle § 161 ods. 2 CSP a konanie zastavil.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Súd za účelom rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania zisťoval zavinenie niektorej zo strán na zastavení konania. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania je potrebné zistiť, kto zavinil jeho zastavenie, nakoľko vznik konania spôsobí vždy žalobca podaním žaloby. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania skúma zavinenie iba z procesného hľadiska a neposudzuje právo žalobcu, teda žalobu podľa hmotného práva. Súd má zato, že podaním nedôvodnej žaloby, ktorá mala za následok zastavenie konania pre procesnú podmienku - prekážka rei iudicate, zavinila zastavenie konania žalobkyňa, preto súd priznal nárok na náhradu trov konania (pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom) žalovanému v rozsahu 100%. Strany sporu nenavrhli a ani súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal postupovať podľa § 257 CSP a náhradu trov konania žalovanému nepriznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.